

POEZIE

GRIGORE ȘOITU

La Grigore Șoitu Witz-ul funcționează ca joc exasperat de reinventare și distrugere concomitentă a limbajului poetic declasat. Poetul nu poartă nostalgia flexibilității limbii, ci exasperarea, mascată, a ancrării cuvintelor ("înainte de început cuvintele/erau suuple, rezistau ușor aventurii./ "Chiuvetul" reprezintă maniera prin care sunt degresate cuvintele"). O întreagă Addenda are ca subiect semnificația cuvintelor inventate, explicațiile stând sub același semn al Witz-ului, pendulând între angoasa provocată de agonia limbajului și ironizarea parodică a realității. Cuvântul, ca și derivatul său "inventat" prin destructurarea ortografiei originare, se desprinde de altfel de semnificant, provocând refluxul realității ce nu mai semnifică și înlocuirea acesteia cu o realitate interiorizată, ceea ce investește actul poetic cu puterea de a reinventa "lumea".

Persiflarea magiei cuvântului, duce la o reinvestire a acestuia cu un sens care nu mai ține de "omnitudinea" tranzitivă a realității, ci de excelența reflecției, cea a subiectivității.

3 METAFORA

NR. 9-10/1996

PRIMA

Se încearcă astfel depășirea fusului orar urmuzian. Instituirea arbitrarului prin fuga de sens, cum se întâmplă la Urmuz, înlătură arbitrarul în cele din urmă. Grigore Șoitu este exasperat de arbitrar, care transformă actul poetic în muncă sisifică. De aceea jubilația se îneacă în spaima de eteromorf: "și autorul își bate cu râvnă literele/la mașina de bătut/litere". Witz-ul, prin avansarea lui spre extrem, restabilește echilibrul pierdut al spiritului și poezia devine un talisman, o formă apotropaică, de exorcizare sau umplere a golului realității reale cu substanța ontică a poetului.

Metafora, imaginea, cuvântul, abstruse la prima vedere, sunt supuse logisticii în Addenda, ca și cum ele ar trebui să capete un nou înțeles, însă acest nou sens instituit este la rândul lui persiflat. Sensul proaspăt, venit parcă dintr-o tentație aurorală, este destructurat. Poezia lui Grigore Șoitu apare astfel ca un vârtej: se bucură de stabilitate fără ca nimic în interior să fie stabil. Deconstrucția realității reale construiește un miez ontic, iar acesta este deconstruit la rândul-i de afluxul realității, urmare a unei "tensiuni polare față de spirit" (Hocke).

Grigore Șoitu dovedește în primul său volum o sensibilitate poetică puternică și originală.